

Targeta groga

Els darrers mesos hem assistit a un seguit de consensos de grans temes del Principat de Catalunya que no s'havien vist en molt de temps. Primer va ser el debat i posterior acord per a una nova llei de creació del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC). Tots els grups parlamentaris es van comprometre a un consens difícil, però al capdavant gratificant. La segona mostra d'aquesta nova manera de fer va arribar fa pocs dies a la Fira de Barcelona, on socialistes i convergents, Ajuntament de Barcelona i Generalitat de Catalunya, van acostar posicions per relançar una de les institucions bàsiques per a l'economia del país i que darrerament havia entrat en crisi, entre altres coses, per aquesta manca de consens.

La tercera mostra d'aquest estat de bona esperança va anunciar-se també fa poc. Les dues associacions de municipis catalans, l'Associació Catalana de Municipis i Comarques (AMC) i la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), amb majoria de batlles convergents la primera i amb majoria de batlles socialistes la segona, van acordar organitzar conjuntament el II Congrés de Municipis de Catalunya. A ningú no se li escapa que els eters rivals de l'àmbit municipal faran un pas molt important i inèdit en molts anys, que en el futur podria ser el primer pas per a la normalització del panorama municipalista. Un esperit similar al que inspirà l'assemblea de regidors del 6 de maig de València.

Aquests tres consensos demostren, esperem que per voluntat i no per casualitat, una comprensió de la necessitat de posar-se d'acord en les grans qüestions, més enllà de les diferències partidistes. En definitiva,

per a dotar Catalunya d'unes estructures de país. És a dir, allò en què els gestors del bé comú demostren que realment estan al cas del per què se'ls ha escollit. En una escala de veïns, per a responsabilitzar-se de tots els pisos. En un municipi, per a responsabilitzar-se de tots els barris. I si és en un país, doncs el mateix.

Malauradament, tot just la setmana passada Pasqual Maragall posava en perill un d'aquests consensos, el del Consell Audiovisual de Catalunya. La manera de fer-ho, sense

previ avís ni als companys de consens, ni a les altres formacions de l'espectre esquerrà, fins i tot ni a la majoria dels seus mateixos correligionaris de partit, posa en evidència el líder socialista. Queda clar que ni es trenca el consens de la Fira, ni es trenquen les primeres passes d'acord municipalista. Es trenca, o, si més no,

se suspèn el consens del tema audiovisual, un punt clau de confrontació entre aquell qui vol ser president de la Generalitat i el qui no vol que ho siga. De fet, l'actitud de Maragall és aquella que tantes vegades ha denunciat en aquell a qui vol substituir.

No seria bo que aquesta línia es consolidara, siga qui siga qui l'adopte. Aquesta actitud de confrontació per culpa de diferències partidistes, o personals, no pot jugar amb temes essencials com el consens perquè les ràdios i televisions públiques -i, també, les privades- siguem com més plurals millor. Precisament, el Consell Audiovisual de Catalunya que s'ha dissenyat és un model innovador que, fins i tot, és mirat com a referent en altres llocs, com a Madrid, on no existeix res de semblant. ■

“Aquesta confrontació per culpa de diferències partidistes, o personals, no pot jugar amb temes com el consens perquè les ràdios i televisions públiques siguen com més plurals millor.”

GALERIA

71

Sitges, aparador del teatre més alternatiu

Bea Cabezas

Del 2 al 11 de juny Sitges serà l'escenari dels espectacles de teatre i dansa més innovadors.

OPINIO

11

Crisis dictades

Francesc Bayarri

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

La treva trampa del Big...

Toni Canís

15

El guineà i el caganer

Alex Milian

16

Puces i pardals

Martí Domínguez

17

Enemics de Rússia?

Andrei Babitski

18

Enigma doble

Xavier Vinader

La tragèdia dels maia

Llibert Ferrí

Una etiqueta que vengui

Ramon Barnils

19

La sentència

J. J. Pérez Benlloch

El començament...

Pere Martí

82

Global. Muntanya màgica

Joan Francesc Mira